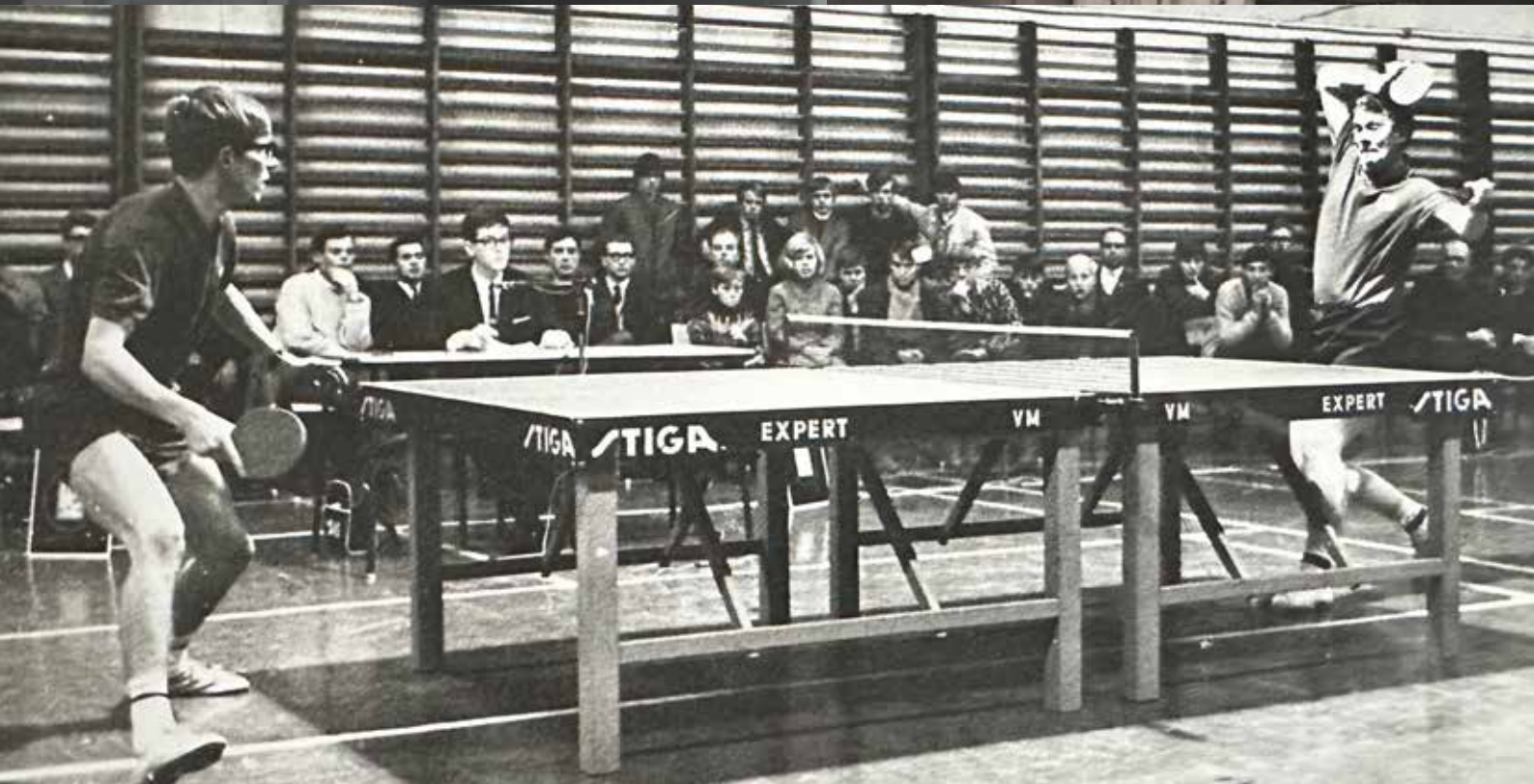

DINCARE
STOLT SPONSOR AV
BORDTENNIS ARTIKLER

Glimt, minner fra et bordtennisliv

AV TORE SEHL

Glimt, minner fra et bordtennisliv

Av TORE SEHL

Private bilder pluss faksimiler fra eldre aviser

I boken «Da norsk bordtennis inntok Europatoppen» er mange sider av norsk bordtennis behandlet grundig og innsiktsfullt – men tiden fra tidlig 1950-tall til rundt 1970, MIN bordtennistid, har sine mangler.

Jeg vil prøve å tette «hullene».

Det er ikke mange igjen av oss som husker den tiden – tiden som gjerne kan kalles «barneårene», årene som formet norsk bordtennis, årene da pengepremier og lange reiser ikke sto på dagsordenen. For å gi ettertiden et lite innblikk i hva som foregikk, hvorfor det foregikk og hvilke gleder (og sorger) idretten på den tiden ga oss, skriver jeg ned disse linjene. Vi var ikke verdens beste til å spille bordtennis, men det var nå gøy likevel

MERK: Jeg skriver etter hukommelsen, alt er kanskje ikke den fulle og hele sannheten, men det er ganske i nærheten ...

Kall det gjerne «Glimt» - minner fra et bordtennisliv.

Bergen, 16.09.23 - 07.11.2025

Tore Sehl

Unge år, artikkelforfatteren Tore Sehl den gang loopen var ny.

«Barneårene»

Jeg er egentlig født inn i bordtennis. Da jeg var to og et halvt år, kom min far Trygve Sehl på den «glupe» ideen å stifte bordtennisclubb i Drammen. Det var etterkrigstid i Norge, og ikke så mye å fordrive tiden med for de unge. De tre kameratene Helge, Normann og Trygve, alle rundt 30 år, likte å bruke sommerkveldene til å spille bordtennis i bakhagen i leiegården som mor til Helge eide, i Øvre Storgate 24 i Drammen. Hvor interessen for bordtennis kom fra, vet jeg ikke, men Normann hadde vært i de norske styrkene i England under krigen, og der spilte de bordtennis. Kanskje «smittet» han de andre. En dag i løpet av sommeren 1948 skal min far ha sagt omtrent som så: «Vi skal ikke stifte klubb, da dere?». Helge og Normann syntes det var en god ide, men hvordan får vi det til?

– Jeg ble kjent med en kar i England under krigen, han var flink til å organisere, og så skriver han på maskin, sa Normann ... - jeg kan kontakte ham. Dermed ble trioen Helge Valstad, Normann Evensen og Trygve Sehl utvidet til en firklover med Johann Justad. Sammen innkalte de fire til stiftelsesmøte 23. september 1948. De 40 unge som stilte på møtet, vedtok enstemmig å stifte klubb med det fantasifulle navnet Drammen Bordtennisclubb. De 40 utgjorde en brokete forsamling av gamle «pingpong»-spillere fra 30-tallet, av noen tennisspillere, av unge fotballspillere, og en stor gjeng fra Nybyen. Som naturlig var, ble Trygve Sehl valgt som formann, Johann Justad som sekretær, Helge Valstad som kasserer og Normann Evensen som oppmann. Og resten er historie, som man sier ...

Brevpapir med egen logo måtte til for en nystartet klubb den gang loopen var ny.

For meg fortsatte historien med at jeg sånn cirka 3-4 år gammel fikk være med far til «arnestedet» for klubben. Der fikk jeg stukket en racket opp i hånden og en ball å slå på. Så slo jeg ballen, løp og hentet den – for jeg var for liten til å nå opp til bordet! Etter det ble jeg opptatt av større baller, fotballer. Men det gikk snart opp for meg at jeg aldri ville bli noen fotballstjerne - ja, ikke engang få plass på småguttelaget til Drammens Ballklubb. Da søkte interessen andre veier.

Inspirasjonen hadde jeg fått, liksom John Erik, som senere skulle bli min venn (og rival), satt jeg ringside da Lennart «Lången» Johansson slo VM-finalisten Tage Flisberg under Nordisk mesterskap i Turnhallen i Drammen i 1955. Og da jeg så 19-åringen Odd Nilsen vinne sitt NM nummer to samme sted i 1958, var jeg «solgt». Bordtennis måtte det bli!

Inspirasjonen, Odd Nilsen vant NM i Turnhallen i Drammen i 1958.

Lite visste jeg at jeg bare seks år senere skulle kjempe om NM-tittelen med samme Odd. Mer om det senere. Aller først måtte utstyret være i orden: Av den omreisende BT-«ambassadøren», og senere TV-stjernen, Bengt Grive, kjøpte jeg en Bjørne Melstrøm-racket – grønn og den spilte jeg med frem til svampgummi kom på racketene rundt 1960.

Eventyr på «brakka»

På Fjellheim skole i Drammen vokste det på slutten av 1950-tallet frem et livlig, ungt bordtennismiljø i «skyggen» av mesteren Arne Wam (norgesmester i 1954) og hans «nr. 2», Arvid Jensen. I gymsalen krydde det av unggutter, nybegynnere. For at alle skulle få tilbud om treningslokale, reisepenger til lagkamper og stevner trengte man penger. Papirinnsamling var datidens «metode». På lasteplanet til lånte lastebiler stilte alle medlemmene – hoppet av og på og lastet om bord papir som byens borgere hadde vært så greie å sette frem på fortauene. Papiret ble «solgt» til byens papirfabrikk for gjenvinning, og da papiret skulle veies, fulgte det gjerne en person eller to med på lasset... Resultat? Rundt 1800 kroner for en kvelds hard jobbing. Det kom godt med i en tid da medlemskontingenten var fem kroner året og startkontingent i et stevne (f.eks. NM) var fire kroner!

Best av alle de nye ungguttene i klubben var stortalentet John Erik Nilsen. Bare 13 år gammel hadde han utviklet en fryktet forhand, og det var en selvfølge at det var han som skulle ta opp arven etter Wam`ern. Men John Erik var ikke alene, blant gjengen av nybegynnere skilte det seg ut fire som syntes to dagers trening i uken på Fjellheim, og ingen trening fra april til september, var i snaueste laget. Hva gjør man når man vil trene mer? Jo, man kan spille utendørs, som vi gjorde i bakhagen hos Johann Justad - men det var ganske avhengig av pent vær. Selv om jeg en gang har vært med på bordtennis i snøvær ,, (bordet måtte måkes mellom slagvekslingene!). På Gulskogen i utkanten av Drammen ligger det en tyskerbrakke som hadde losjert flyktninger etter krigen og som siden var disponert av Heimevernet. Den hadde også vært brukt til bordtenniskurs da den franske trenerlegenden Alex Ehrlich var i Drammen tidlig på 50-tallet. Nå stod den tom ...

Brakkeliv! Terje Halvorsen, John Erik Nilsen og Tore Sehl, tre av «leietakerne» på Brakka.

Sammen fant Svein Harald, Terje, John Erik og Tore ut at den kunne leies for 60 kroner måneden. Der kunne vi spille «døgnet rundt», hele sommeren. Avtale ble inngått, 15 kroner på hver per måned. Bord fikk vi låne av klubben, men de måtte flyttes – fem kilometer. Uten bil var det lettere sagt enn gjort. Løsningen var sparkstøttinger og kjelker. På «dårlig føre» dro vi fire bordplater, understell og lamper de fem kilometerne tvers gjennom Drammen. Et slit – men til gjengjeld hadde vi et sted å trene, i time på time, hele skoleferien og vel så det. Ofte ble det brakkeliv opptil ti timer om dagen. Det måtte bli «en smule» fremgang av så mange bordtennistimer ...

Dessuten ble det et herlig miljø ut av alt samværet.

Robot på Brakka midt på 1960-tallet.

Da høsten kom, og bordene skulle tilbake til klubbtreningene på Fjellheim, var det heldigvis noen som forbarmet seg over oss, og stilte med bil.

Bergenstoget sporet av – på vei til NM

I 1960 bestemte Norges Bordtennisforbund at det skulle bli NM for de yngste, et gutte/pike-NM. Det aller første mesterskapet ble lagt til Espeland, den gang like utenfor Bergen

På vei til gutte-NM med tog: Leder Rolf Diesen, Ole Martin Mortensen, Berntsen, Per Lund Nielsen, John Erik Nielsen, Terje Halvorsen, Rolf Justad og Tore Sehl. Foto: Drammens Tidende

Tredje juledag satte syv unge drammensere pluss lagleder seg på dagtoget til Bergen. Det skulle bli en tur fra dypeste fortvilelse til høyeste jubel ... På ettermiddagen, midt oppe på Hardangerviddene, sa det plutselig «pang», toget bråstoppet: Avsporing! Noen kilometer før Myrdal stasjon.

Etter flere timer med venting i uvisshet, fikk vi endelig beskjed om å ta med bagasjen og forlate toget på venstre side. Der var det tråkket en smal sti i snøen ved siden av toget, utenfor stien var det et dypt juv ... NSB-mannskaper stod vakt slik at vi trygt skulle komme oss frem til et tog som var kommet til unnsetning ved å rygge opp på fjellet fra Voss. Mange timer forsinket nærmet «reservetoget» seg Bergen. På Nesttun (stoppet før Bergen), så vi noen som stod og vinket på oss. I all hast, like før toget rullet videre mot Bergen, hoppet vi av. Det var Thorleif Moklev, sjefen på Espeland, senere forbundsformann, som stilte med biler for å ta oss til privat innkvartering. Etter mat rundt midnatt og spøkefull «utpsyking» om at nå var Espelands-guttene blitt så gode, ble det noen timers søvn før NM-start tidlig neste morgen i Espelandshallen, (senere mest kjent for sine rockekonsserter under Bergen Beat-perioden midt på 60-tallet). Guttefinalen der John Erik slo meg samlet masse tilskuere, stappfull sal, med ordføreren i Haus kommune i spissen, denne romjulsdagen i 1960. Enda fullere – og villere stemning - var det nok da The Stringers, Rhythmic Six og de andre store bergensbandene spilte noen år senere.

Mesterskapet? Jo, det gikk strålende. Tredobbelt seier til Drammen i gutter single, seier i double for John Erik og meg, uten å tape mer enn ti baller i noe sett, den gang settene gikk til 21. Kun en eneste kamp tapte en av Drammenguttene for andre enn klubbkamerater. Jo, guttespillerne fra Drammen var kommet ganske langt.

Det skulle bli en minnerik uke, en uke som snudde opp ned på et bordtennisliv.

Vi to fra Norge følte vi hadde trent ganske godt på forhånd. Det var før vi møtte den svenske landslagstreneren Lasse Holmø. Allerede andre dagen, etter 5000 meter løping og sirkeltrening, samt to treningspass a tre timer bordtennis, hadde Oddleiv og jeg problemer med å komme oss opp og ned en trapp. Gangsperr heter det på bergensk - det er et bedre uttrykk enn «støl» ...

Av sin mentor Ichiro Ogimura hadde Holmø fått med seg siste nytt fra Japan, et slag kalt «drive loop». I stedet for forhand med «åpen racket», rulle ballen over nettet, skulle ballen treffes bak/over med maksimal kraft og sendes i en høy bue over nettet. Skruen ble annerledes, og mye kraftigere enn det man tidligere kalte top spin.

Sammen med Kjell og Christer Johansson, Karl Johan Bernhardt og alle de andre nordiske juniorene fikk vi første innføring i det som i dag kun kalles loop. For mange av oss - uten sammenligning - ble det en lykke, kanskje også for de andre som tok etter, at loopen kom så tidlig til Norge.

Det ga meg en rekke gode opplevelser i kamper mot Knut Håvåg, Tore Bergersen og resten av Norgeseliten. Ja, uten loop hadde det ikke blitt noen bordtenniskarriere å snakke om for meg...

I ettertid er jeg sikker på at jeg trakk lykeloddet da jeg ble vraket til EM – og sendt til Lysekil i stedet ... «Premien»? 40 landskamper, et par NM-titler og noen sølvmedaljer!

Nå er det ikke bare loopen jeg har med meg fra Lysekil den sommeren – jeg kan også telle «flytende» på finsk, det lærte jeg av Tapio Penttilä ... «yksi, kaksi, kolme ...» og til «kaksikymmenteyksi (21)». Tapio Penttilä var en «nemesis» for meg, en kjapp kontringspiller som jeg aldri fant ut av - inntil vår siste kamp, revansjen. Mer om det senere.

Nordisk juniorleir: Niels Ramberg, Tapio Penttilä, Karl Johan Bernhardt og Oddleiv Lygre.

Heroshallen og «Bergens gylne generasjon»

Heroshallen, som holdt åpent syv dager i uken på Asylplassen midt i Bergen sentrum, der unge og gamle bergensere kunne spille bordtennis hver eneste dag, fostret mange viktige personer i denne sporten. Første halvdel av 1950-tallet dukket det opp en rekke smågutter som nærmest «bodde» i hallen spilte og spilte og ble så gode at fire av dem (med unntak for mentoren deres Kåre Hernæs i 1956) vant samtlige NM-titler i herrer single i en 16 årsperiode fra 1955 til 1971!

Det startet med Odd Nilsen som 16 år gammel (blant tidenes yngste) vant i 1955 og ble avsluttet med samme Odd i 1971, 16 år senere. NM-gull i herrer single med 16 års mellomrom, det var en rekord som stod helt til Geir Erlandsen slo den med fire år.

Til sammen vant Odd Nilsen tre singletitler, Knut Håvåg ni, Tore Bergersen to og Steinar Bruvik to - de fire ungguttene som trente dag etter dag i Heroshallen tok altså 16 NM titler av 17 mulige i den perioden. Ikke nok med det, de aller fleste årene var begge finalistene og tre eller fire av semifinalistene å finne blant «Bergens gylne generasjon».

Eneste gjenlevende av de fire, Steinar Bruvik, psykolog på 84 år (i 2025), bosatt i Oslo, forteller om denne epoken. I forbindelse med Odd Nilsens bortgang ga Steinar den beste historien om dagen da Odd og den gylne generasjonen fikk sitt gjennombrudd.

Gyllen generasjon: Tore Bergesen vant NM i 1964 og får pokalen av Bergfast leder Kåre Normann. Beundrende blikk fra juniormesteren (1967) Øyvind Nystøl (i midten).

Steinar Bruvik med kongepokalen.
Han vant to i henholdsvis 1965 og 1966.

Med en ny og svært offensiv spillestil spilte Odd «skjorten» av mesteren Kåre Hernæs. 14-15 år gamle Odds storspill fikk hele lokalet til å stoppe opp og samle seg rundt bordet der Odd og Kåre gjorde opp. Hvor turneringen foregikk? I Heroshallen, selvfølgelig Odds angrepsvilje stoppet aldri, ikke engang når han lå under 15-20, det har jeg selv fått merke.

Aller «mørkeste» minne fra min bordtennis-tid er NM-semifinalen i 1964 i Turnhallen i Drammen da 2-1 i sett, 20-15 ledelse og en millimeter fra en kantball (!) ble snudd til tap av – ja, av Odd Nilsen selvfølgelig. Men gode venner ble vi ...

I 1957 delte Heros seg i fire. For å få konkurranse i lagkampene ble BTK57 (med Knut Håvåg) og Komet (med Tore Bergersen og Steinar Bruvik) startet. Odd Nilsen og stortalentet Asbjørn Nessøy gikk til Fjell. På 60-tallet overtok IL Fjellkameraterne bordtennishallen på Asylplassen, da under navnet Fjellhallen. I bruk til bordtennis var hallen til inn på 70-tallet, da ble den «historie» - hallen som hadde skapt «den gylne generasjonen».

Etter dagens standard var Heroshallen (Fjellhallen) ganske kummerlig, mye i etterkrigstidens Norge var kummerlig sett med dagens øyne. Knut, Odd, Tore og Steinar ville neppe slått de beste av dagens bordtennisspillere, men de var best den gangen ...! Pele hadde neppe stått seg mot Messi, men han var datidens beste - noen mener tidenes beste. På den tiden var det aldri snakk om pengepremier, tvert om; ble man tatt ut på landslaget måtte man pent betale hele eller deler av reisen selv! Bergensere vant samtlige NM titler i herrer single de første 25 år av Norges Bordtennisforbunds historie - med ett unntak: drammenseren Arne Wam, den venstrehendte offensivspilleren som i 1954 vant på hjemmebane i Turnhallen i Drammen ved å slå Kåre Hernæs i finalen.

Tradisjonsrik desemberbordtennis

Turnhallen i Drammen, bygd på 30-tallet, spilte en viktig rolle i norsk bordtennis på 50- og 60-tallet. De 20 årene mellom 1950 og 1970 var det ikke ofte alle de beste norske møttes. Stort sett ble det med det årlige Norgesmesterskapet.

Turnhallen i Drammen, fem bord og store stevner.

Den unge klubben Drammen BTK ville gjerne arrangere stevner, og NM i 1950 ga mersmak. Så like før jul året etter inviterte klubben på ny. Erik Hauge fra Oslo-klubben Lynild ble første vinner, men det gikk ennå et par år før navnet Desemberstevnet og fast tidspunkt første helgen i julemåneden så dagens lys. Stevnet viste seg å være levedyktig og attraktivt i 20 år. Tidvis svensk deltagelse (BTK Linne fra Gøteborg og senere Uddevalla BTK), en og annen gang dansk – ja vel – men viktigst var toglasten med bergensere som kom over fjellet for å møte (og slå) de beste østlendingene. Opptil 60 deltagere fra Heros, Fjell, Komet, Espeland og Sandviken deltok i Desemberstevnet på det meste. Det var stas med en tur til Drammen for bergenserne, bare spør Gunnar Greve som mot slutten av 60-tallet tok flere av sine største seirer i nettopp Desemberstevnet. I bortimot 20 år holdt Desemberstevnet i Turnhallen i Drammen stand som landets viktigste bordtennisstevne utenom NM.

Bergen – og det sentrale Østlandet

Rundt om i landet var det de som syntes det kunne bli vel mye Bergen og det sentrale Østlandet, særlig i bladet Norsk Bordtennis.

Studerer man resultatlistene for 50- og 60-tallet er det egentlig ikke så mye å klage på. Etter at Sarpsborg «abdiserte» som bordtennis by, var det de tre byene Bergen, Oslo og Drammen som forsynte seg grovt. Ja, mellom 1952 og 1970 finner man ikke en eneste norsk mester i klassene herrer single, damer single, doubleklassene, juniorklassene og old boys som ikke kom fra et av disse stedene.

Da NRK i 1964 ville samarbeide med bordtennisforbundet om en TV cup, var det naturlig å invitere fire spillere fra hver av de tre byene – og kombinere det med en bylagsturnering dagen før. Bergen vant, alle gangene - etter jevne kamper – Drammen slo Oslo i kampen om andrelassen ...

Direkte på TV – i beste sendetid.

Direkte i TV – «i beste sendetid», som det heter ble semifinaler og finale spilt. Hvor god reklame for sporten de forskjellige kampene utgjorde, får andre vurdere. Men det var stas å være med.

De tre årene cupen ble spilt, var det tre vinnere: Tore Bergersen fra Bergen, Tore Sehl fra Drammen og Steinar Bruvik, som på den tiden representerte Bordtennisklubben Lynild i Oslo.

Også før Fokus ble en av landets viktigste bordtennisklubber var det et fargerikt bordtennismiljø i Oslo. Mye konsentrert rundt Lynild, og i Lynild var Erik Hauge «Sjefen». Når Erik kom til stevnene med sin «våpendrager» Kristian Saltnæs ble det alltid liv og røre. Gode til å spille (merk at jeg stadig snakker om etter norske forhold) var de også. Erik Hauge brukte samme type racket (Barna) som Knut Håvåg, men hadde en helt annen spillestil. Ingen, absolutt ingen, kunne få Erik vekk fra bordet. Der stod han og blokkerte eller slo sine forhandslag.

Lynild var en maktfaktor i norsk bordtennis på den tiden – med Erik Hauge som selvskreven kaptein på laget vant klubben i 1960 lag-NM som første ikke-bergenske klubb, en bedrift som ble gjentatt i 1962 (da med Tore Bergersen som avtjente militærtjenesten i Garden, på laget) og i 1964 da Steinar Bruvik var en varig forsterkning. Steinars to NM-titler i herrer single kom også som Lynild-spiller.

Lynild vant lag NM i 1960, 1962 og 1964. Her bilde av Erik Hauge og Kristian Saltnæs.

En annen norsk idrettsprofil som var innom bordtennismiljøet i Oslo på den tiden, het Egil Olsen, bedre kjent som «Drillo». Som fotballspiller var Drillo en driblefant uten defensive fibre – det er fristende å si at hans bordtennisstil lignet mer på treneren Drillo, litt forsiktig halv-defensiv...

Distre var han åpenbart den gangen. Under en lagkamp mellom Oslostudentene/OSI som Drillo spilte for og Drammen BTK utbrøt plutselig Egil Olsen: «Dæven, jeg har glemt å spise på tre dager jeg ...». Studentene tapte kampen 8-2.

I kjelleren hos familien Schierning i Rasch vei på Bækkelagshøgda i Oslo vokste det tidlig på 60-tallet frem et utmerket bordtennismiljø Tommy Schierning var allerede som 10 åring doublefinalist i gutte NM i 1960. Da klubben Fokus ble for stor for kjelleren med ett bord, ble Oslo-bordtennisen flere hakk mer seriøs.

Tommy (10) i midten på bildet var «fargeklatt» i første gutte NM.

Kjelleren til Schiarning var viktig for mange, for undertegnede blant annet fordi jeg under militærtjeneste på Jessheim var hjertelig velkommen til å trene der hver uke med sønnen i huset Tommy og Trond Fageraas. Selv om jeg stadig representerte en annen klubb. Og så hendte det at Kerstin, mor i huset, disket opp med kveldsmat etter treningen.

Den sesongen ble min beste! Sesongen da jeg ledet 2-1 i sett mot Steinar Bruvik i NM-finalen i Sandefjord ... dog uten å vinne! Kongepokalen gikk dermed til Steinar. Litt av æren for «suksessen» må jeg ta selv. I Jessheim-leiren var det en gymsal, der fantes et Stiga Expert bord. Men motstandere var det heller dårlig med. Hva gjør man da? Stiller bordet opp mot en vegg og trener loop ... Det ble noen timer «ekstratrening» i løpet av månedene på Jessheim.

Oslo-dominans – en gjeng med Norgesmestere fra Oslo BTK på 50-tallet. Foran Oddvar Siljeholt, Anne Lise Heidenreich (senere Fossum), Ingemann Paulsen. Bak Ola Lundgaard og Ulf Nyseth.

Da bordtennis kom til Møre

Da bordtennis etter hvert skulle spres fra Bergen og det sentrale Østlandet, var det Møre som «stod først i køen», Ja, egentlig startet bordtennisen i Møre og Romsdal lenge før 1970.

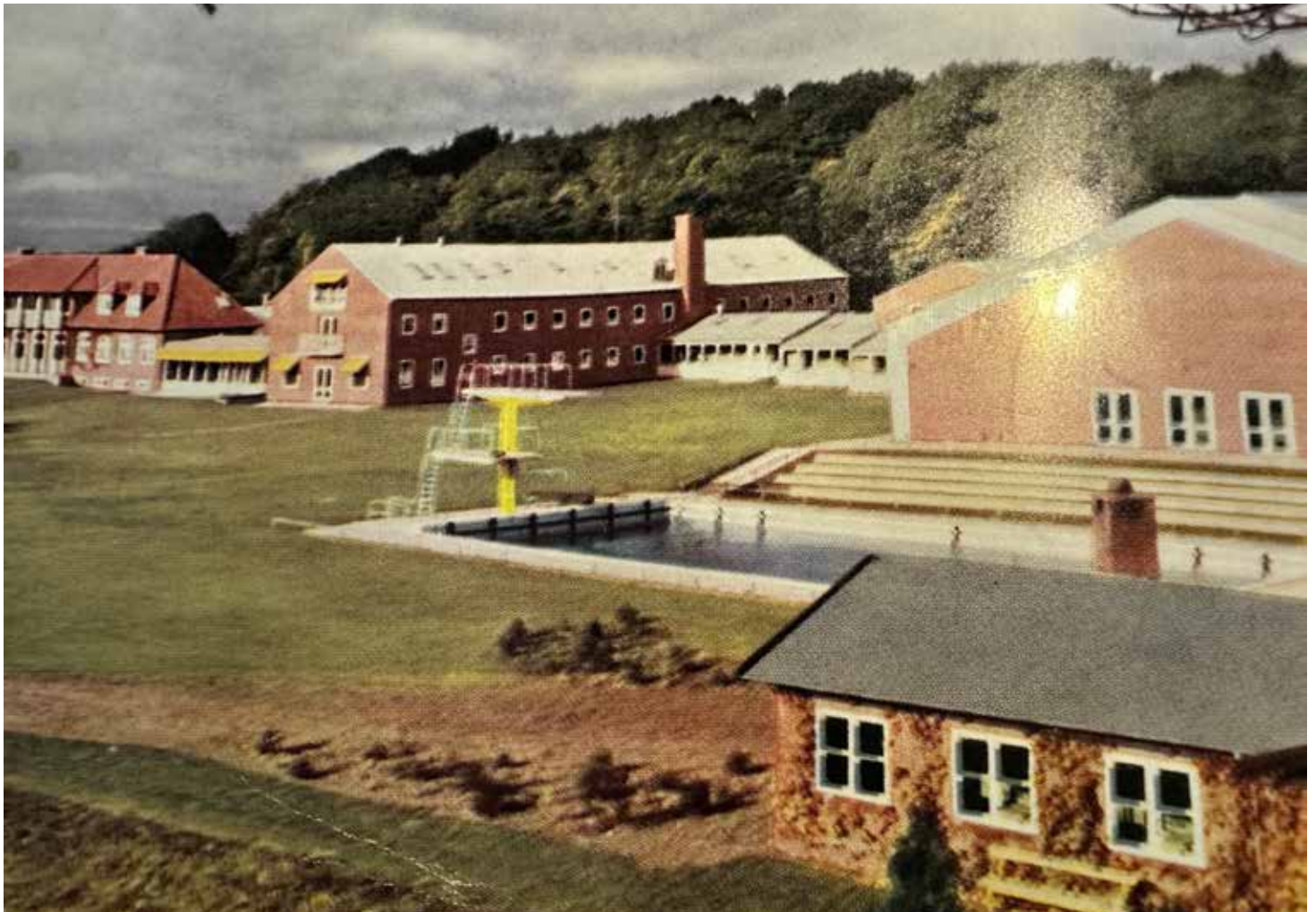
En «forrett» var senior-NM i Turnhallen i Ålesund i 1965, men allerede i 1962 ble gutte- og pike NM avholdt i Ålesund. Den gang var endog Roald Kniksen Jensen «hanket» inn som premieutdeler og «pauseunderholdning» i form av en kjendiskamp.

Allerede tidlig på 1960-tallet hadde Varding fra Ålesund et par spillere helt i Norgeseliten i junior. Til nordisk juniorleir i Vejle, Danmark, sommeren 1962 var blant andre Magne Holen med, og hans deltagelse har en historie verd å minnes:

Sveriges landslagstrener Lasse Holmø var instruktør på leiren. Han sendte deltagerne - seks fra Sverige, seks fra Danmark, seks fra Finland og seks fra Norge ut på løpeturer både på bane og i terrenget, blant annet opp unnarennet på Danmarks eneste hoppbakke.

Blant svenskene var det Christer Johansson som hadde best kondisjon og var klart den beste løperen, bedre enn broder Kjell og Calle Bernhardt. Mot Magne Holen, som antagelig var leirens dårligste bordtennisspiller, kom Christer til kort. Alt hva han prøvde, Holen kom først til mål. Så fortvilet var svensken at han trente ekstra løpeøkter på kveldstid i håp om å følge denne nordmannen – uten at det hjalp.

Det var da Christer skal ha kommet med følgende hjertesukk: «Holen, han er på feil treningsleir, han skulle vært på friidrettsleir ...»

Vejle, på Idrætshøyskolen har det vært både treningsleirer og trenerkurs.

Ein kopf kaffe, bitte

Gjengen som ble sendt med tog gjennom Europa - fra Oslo, gjennom Sverige, med ferge over Østersjøen, med tog tvers gjennom Øst-Tyskland og langt inn i Tsjekkoslovakia – var tidenes yngste norske VM lag. Asbjørn Nessøy 19, Tore Sehl 17, John Erik Nilsen 16 og Nils Helle 14 år gamle var herrelaget etter at Knut Håvåg måtte melde forfall. Til sammenligning var damelaget «godt voksne» - Rigmor Knudsen 20 og Berit Ommedal 23 .

Norge i Praha, fra venstre nigeriansk leder, Rigmor Knudsen (senere Sørensen), Rolf Diesen (turist fra Drammen) Nils Helle, Tore Sehl, John Erik Nilsen, Zora (vertinne) og Berit Ommedal.

For ungdommene ble Praha-VM i 1963 et minneverdig møte med internasjonal bordtennis. Etter klart tap for Hellas og en jevn kamp (2-5) mot Nigeria ble Norge plassert på det svakeste nivået i lagkonkurransen. Da stod mer passende motstand på andre siden av bordet, nasjoner man kunne måle krefter med. Marokko 5-1 og Jersey 5-2 var resultater man kunne leve med. Noen av enkeltresultatene gav også litt selvtillit til unge bordtennissjeler.

Likevel – aller størst var det å få oppleve de to beste kinesiske stjernene Chuang Tse-tung og Li Fu-jung på høyden av sine karrierer. Ja, jeg bruker bevisst de gamle kinesiske navnene – for da Chuang kom tilbake til verdensbordtennisen etter kulturrevolusjonen i Maos Kina (og etter hvert fikk nytt navn), var han en blek skygge av den spilleren som vant tre VM-gull på rad.

VM i Praha ned Li Fu-jung og Chuang Tse-tung.

For meg står Chuang Tse-tung som en av bordtennishistoriens største.

Å se kineserne trene og utklasse resten av verdenseliten gjorde sterkt inntrykk på unge norske bordtennisspillere. Ja, for John Erik ble det spesielt da han havnet som treningsmakker for en av de kinesiske spillerne.

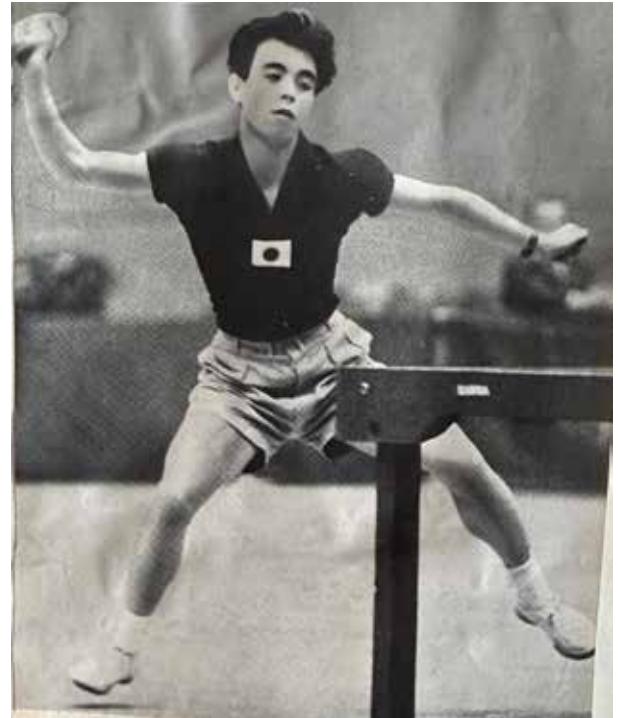
Nigerianerne var mer i vår ende av skalaen, og vi bodde på samme hotell. På kveldene hendte det at en gjeng av dem «hang» i resepsjonen, der de en kveld startet å synge i kor. Ganske lavt, men likevel nok til å irritere resepsjonisten som ba dem holde opp å synge. Da gikk nigerianerne over til å plystre. I hotellets restaurant ble alle måltider servert. Etter en bedre middag (det var ganske ofte Wienerschnitzel) var det en i den norske «delegasjonen», navn skal være unevnt, som fikk lyst på kaffe, Det ble vinket på kelneren – og ettersom tsjekkerne forstod tysk langt bedre enn engelsk, bestilte man «Ein kopf kaffe, bitte». PS: «Kopf» er hode på tysk – replikken har ført til muntre kommentarer.

Møte med Ichiro Ogimura

Verdensmesteren fra 1954 og 1956 ble i lagfinalen Praha VM 1963 gjort til latter av Chang Shih-Lin, defensiv kineser med pennskaft. En ball i nettet, en langt ut – det var Ogimuras skjebne i kampen mot tidenes første materialspiller.

Praha-VM var mitt første «møte» med den japanske legenden. Neste gang jeg traff ham var på nordisk juniorleir på Bosøn utenfor Stockholm noen måneder senere, sommeren 1963.

Ogimura, engasjert som svensk rikstrener, var ikke bare en ypperlig bordtennistrener. Han fikk meg virkelig til å forstå loopens hemmeligheter. Ogimura var også en dyktig psykolog og inspirator. Av en grunn jeg ennå ikke helt forstår, plasserte Ogimura meg i A-gruppen da leirens turnering skulle avvikles. I gruppe med Kjell Johansson, Kalle Bernhardt, Niels Ramberg og Tapio Penttilaa. Kampene startet på 10-10 og ble spilt til 21, akkurat slik bordtennis spilles i dag (til 11). Finnen og dansken var for gode for meg.

Ogimura, verdensmester – og min største inspiasjonskilde.

Men så slo jeg Kjell Johansson - og det likte han ikke, mobbet som han ble av de andre svenskene: «Førlora mot en norrmann ...» Seieren er for meg et trivelig minne – for 16 måneder senere ble Kjell (19), med seier i EM-finalen mot ungarske Zoltan Bercsik, kronet til Europas bordtenniskonge!

Mitt tredje møte med Ichira Ogimura var det mest skjellsettende. Det var på trenerkurs i Vejle sommeren 1970. Kurset ble karakterisert som D-kurs, for topptrenere i Sverige, Danmark - og så meg fra Norge med kun et par måneder med trenererfaring fra juniorlandslaget. På kurset ble det blant annet undervist i pedagogikk, psykologi og materialkunnskap. Dessuten var Ogimura selv både foreleser i treningsfilosofi og tok seg av den praktiske treningen i hallen. En av kveldene, etter undervisning og trening, mens alle var på vei for å spise, kom «Ogi» bort til meg og ville ha en prat. I en av stuen på Idrætshøgskolen ble vi to sittende å prate i timesvis. om norsk bordtennis, om internasjonal bordtennis, om internasjonale trender, om treningsfilosofi og samfunnsspørsmål. Med meg fra Vejle hadde jeg Ogimuras detaljerte treningsprogram, tegnet opp som øvelser ved bordet, øvelser det var lett å kjenne igjen da Christer Johansson var trener for det norske landslaget. Christer var «assisterende instruktør» på samme kurs ...

Ogimura var fremdeles en «habil» spiller. I praksis demonstrerte han hvordan loopene ville utvikle seg, fra den høye, langsomme til den hurtige, lave – slik vi kjenner den fra alle verdens toppspillere i dag. Ogimuras betydning for svensk bordtennis kan ikke overdrives. Da Kjell Johansson vant sitt første EM-gull i Malmø 1964, sa han i intervjuer at han hadde Ogimura å takke for alt. Og Stellan Bengtsson har selv fortalt meg at hans VM-gull i Nagoya i 1971 i hovedsak skyldtes mer enn tre måneders opphold hos Ogimura i Japan! At den japanske verdensmesteren fra 1954 og 1956 endte som president i det internasjonale bordtennisforbundet, var vel akkurat som det skulle være, en av tidenes bordtennispersonligheter.

21-0 og verdensrekord

Når sant skal sies var den norske innsatsen i Europamesterskapene på 60-tallet en eneste lang fiasko. 0-5, 0-5, 0-5 var resultater herrelandslaget ble vant med. Ja, så ille var det at Morgenavisen i Bergen med store typer krevde «Kom hjem igjen». Det sportsredaktør Haakon Hopsdal neppe visste var at vi som representerte Norge i EM senhøstes 1964 i Malmø hadde betalt for reisen av egen lomme.

Det startet på verst tenkelig måte: Etter innmarsj, åpningstaler og fulle tribuner i Baltiska hallen var Norge trukket ut til å møte hjemmefavorittene Sverige i åpningskampen på hovedbordet. Sverige med Hasse Alser, Kjell Johansson og Karl Johan Bernhardt - et lag som med tiden skulle bli verdensmester. Odd Nilsen følte seg ikke vel og ba om å slippe kampen – inn kom debutanten Oddleiv Lygre. Hvit i ansiktet og på stive ben gikk Oddleiv frem til bordet for å møte Kjell Johansson ... Det gikk som det måtte, 21-0 i første sett! Eller som en svensk radioreporter sarkastisk kommenterte «klockan tjugeett och nållnåll».

Mester Kjell, vant EM i 1964 (og 1966)

Galgenhumoren florerte i den norske troppen - lagleder Kåre Hernæs trakk benken helt inn under tribunen, trakk jakkekragen godt opp over ørene og sa fulgt av en latter «eg kjenner ikkje di derre, eg ...».

I løpet av 38 minutter hadde Sverige vunnet 5-0, den verdensrekorden står trolig ennå.

Hasse Alser rakk flere oppvisninger i Norge før han så tragisk mistet livet i en flyulykke.

Etter kampen fikk vi besøk av Hasse Alser i garderoben. «Unnskyld grabbar», sa Hasse med prins Bertil på tribunen, og åpningskamp i mesterskapet følte vi oss tvunget til å spille for fullt.

Det var ikke pent gjort. Sa Hasse Alser som sammen med Kjell Johansson besøkte Norge en rekke ganger og holdt oppvisninger, før Hasse så tragisk ble drept i en flyulykke

Sportslig utbytte? Jo, vi fikk på nært hold oppleve gjennombruddet til Kjell «Hammaren» Johansson som vant single etter finaleseier over Bercsik fra Ungarn.

Sputnik-serveren

EM laget i 1966: Knut Håvåg, Knut Erik Danielsen, Berit Ommedal, Rigmor Knudsen (den gang), Odd Nilsen og Tore Sehl.

Etter neste EM, våren 1966 i London, spurte Drammens Tidende om jeg kunne skrive en betraktning – en slags oppsummering av mesterskapet. For undertegnede ble det starten på slutten på min bordtennistid. Avisen var fornøyd og jeg ble «ansatt» som frilans bordtennismedarbeider, noe som gav meg smaken på journalistikk.

Hva som var den store snakkesaken i EM som ble avviklet i selveste Wembley Arena (neste gang jeg kom dit, var som journalist på jobb på konsert med Paul McCartney)? Jo, snakkesaken var en «ulovlig» serve. Russeren Stanislav Gomozkov hadde lært seg en serve (som i dag ville vært ulovlig i 1000 av 1000 tilfeller!

I min avisomtale av mesterskapet prøvde jeg å beskrive serveren: «Serveren blir utført ved at man går ned på kne, beveger hånden med ballen sakte under bordflaten og siden foregår det hele med en fantastisk hurtig bevegelse, i det armen blir ført opp og ballen kastet mot racketen undenifra» I dag ville serveren blitt forbudt straks og med en gang. På den tiden hadde man ikke noe regelverk som kunne stoppe den. Gomozkov ledet 6-1 i avgjørende sett mot Kjell Johansson, men Kjell fant til slutt ut av serveren og kom tilbake og vant. At Gomozkov hadde mer enn serveren å fare med, viste han året etter da han feide hjemmefavoritt Kjell ut av VM i Stockholm ...

Serveren tok jeg med meg hjem, trente i timesvis (og «glemte» å spille ETTER serveren). Under NM i 1967 lagde den kaos da jeg sammen med junioren Øyvind Nystøl gikk til doublefinale ved å slå Odd Nilsen og Asbjørn Nessøy i semifinalen. Så fortvilet over at ballen gikk alle andre steder enn på bordet, ble Asbjørn at han omtrent la seg ned på gulvet for å se «hva» som foregikk med serveren ... Hvis man lærte seg forskjellige bevegelser med racketen, fikk ballen en så uberegnelig sprett at det nesten var umulig å returnere på bordet (bortsett fra Knut Håvåg som ventet til ballen var på vei ned – for så å legge den rolig tilbake på bordet. Da fikk serveren problemene i retur, noe jeg fikk merke da jeg møtte Knut i semifinalen i single.

London EM fikk sin «konge». Kjell Johansson ble tredobbelt mester. I kvart-, semi og finale slo Kjell de tre beste tsjekkerne – i semifinalen endog etter å ha ligget under 15-20 i avgjørende sett. Den tsjekkiske laglederen, Miroslav Prazak, hadde jeg gleden av å ha på besøk i Drammen året etter. Prazak kom kjørende i sin Skoda, kanskje var det for å tjene noen «dollar» etter lang og tro tjeneste for det tsjekkiske landslaget med Miko, Stanek og de andre, hva vet jeg? I London feiret EM-kongen sine gullmedaljer sammen med den norske troppen på hotellet nær Tottenham Court Road.

Mesteren Knut Håvåg

Bordtennislegenden Knut Håvåg.

Knut Håvåg er (unnskyld Pål Guttormsen, Tom Johansen og Geir Erlandsen) det nærmeste vi kommer en norsk bordtennislegende. Fra gjennombruddet i 1956/57 til sin alt for tidlige død i 2002 var Knut en ener som spiller, som leder og som menneske.

Det er ikke få ganger han har sprukket nullen for landslaget (ofte mot Finland) og som leder var han usedvanlig viktig da Norge opplevde sine største triumfer (utenom parabordtennis) på 1980-tallet.

Som lege, spesialist i øre, nese, hals, var han også viktig i norsk, og internasjonal, bordtennis. Det er ikke få bordtennisspillende bergensere som har nytt godt av dr. Håvågs medisinske kompetanse.

Hvordan Knut spilte? Hva slags racket spilte han med, hvordan holdt han seg i form bl.a. da han måtte «Norge rundt» på turnustjeneste som nyutdannet lege? Ja, hvordan kombinerte han legestudiet med en toppidrettskarriere (for Knut var en toppidrettsutøver i sine yngre dager)? Da Knut Håvåg var turnuslege på Sandefjord sykehus uten treningsmakkere, ble skribenten av disse linjene spurt om jeg kunne komme fra Drammen for noen treningsøkter. En gang, før en landskamp mot Finland, var også Steinar Bruvik med. Så trente vi på fredagskvelden, to økter lørdag, en søndag. På sykehuset hadde Knut ryddet bort sengene i et pasientrom, satt opp et Stiga privat bord midt i, der trente vi. Innkvartering? I et tomt pasientrom vis a vis «treningslokalet» så klart. Slik holdt Knut plassen sin i Norgestoppen.

Knut Håvåg var den beste defensive bordtennisspilleren Norge har hatt. Ingen baller var for vanskelige å returnere for Knut. Han fightet til den bitre slutt og ga aldri opp. I historien om Knut Håvåg hører også med en forklaring på hvorfor Christer Johansson kom til Norge som trener. Det som ble kalt en internasjonal sensasjon hadde neppe kommet i stand uten arbeidet til herrene Knut Håvåg (som forbundskaptein) og Kjell Svanevik (formann i forbundet den gang). I hele sin «virkelige» karriere – inkludert da Knut og denne skribenten vant double-NM i 1969 – spilte Knut med sin gamle Barna racket, brun med nubber uten noen form for skumgummi. Da jeg flyttet til Bergen for å bli journalist, var Knut den viktigste grunnen til at klubbvalget falt på Heros. På diverse landslagsturer hadde vi delt rom og blitt venner. Selv om han var klar Norgesener var det naturlig for Knut'en å ta vel i mot en «oppkomling» som undertegnede – selv om loopen til denne oppkomlingen noen ganger skapte en del bry, selv for Norgeseneren.

Tore Sehl og Knut Håvåg, Rivaler, gode venner og til slutt Norgesmestre i double. Foto Bergens Arbeiderblad (BA)

Siste kapittel – «revansjen»

Da VM i Stockholm nærmet seg i 1967, var jeg «etablert» som bordtennismedarbeider i Drammens Tidende. Redaktøren ba meg levere daglige rapporter fra mesterskapet, det ble ti i alt. De rapportene ble skrevet under fullt navn, slik var det ikke med de hverdagslige referatene fra mer eller mindre lokale bordtennisstevner. I ettertid setter jeg et stort spørsmålstegn ved hvor lurt det var. Jeg brøt de fleste regler for habilitet ved å omtale meg selv i tredje person (under signaturen CC), hvilket ikke var til å unngå ettersom jeg fremdeles vant et stevne eller to ...

I dag ville jeg aldri inngitt meg på noe slikt, men erfaringen førte meg inn i mitt yrke; journalistikk. Da jeg ble fulltids journalist i Bergen fra 1968, ble jobben etter hvert umulig å forene med sporten, så nå hadde jeg startet på siste kapittel. Men uten bordtennis-«karrieren», at navnet mitt var kjent for noen i Bergen, hadde jeg neppe blitt ansatt «usett» som sportsjournalist i Bergens Arbeiderblad (BA) ... Så jeg har i sannhet bordtennisen å takke for mye! Det har jeg min "gamle" kollega og venn Rune Larsen (ja, han med Lollipop) som sannhetsvitne på.

Men først var det Johanneshov istadion i Stockholm og VM, et mesterskap som gav meg den eneste «plasseringen» i et internasjonalt mesterskap, blant de 32 beste i double! Knut Håvåg og jeg vant tre kamper og selv om vi tapte klart for jugoslavene Korpa og Vecko, følte vi at vi hadde «vunnet» en 17. plass i VM.

Dessuten slo Norge med Knut Håvåg, Steinar Bruvik og jeg Wales 5-4 i en dramatisk plasseringskamp i herrer lag, og vi endte på 32. plass av 55 deltagende land. Da det hele var over, ville den norske troppen gjerne avrunde med et par øl (!) Hotellet vi var forlagt på, hadde ingen servering. I området rundt fantes det ingen butikker. Men fra tunnelbanen til og fra Johanneshov hadde vi sett at det lå et kjøpesenter to stopp unna. Troppens yngste ble utstyrt med Knut Håvågs bag (og den var stor) og beskjed om å kjøpe et par øl til hver. Kjell Otto Eide misforsto muligens beskjeden, for tilbake med tunnelbanen hadde han bagen full av glassflasker med øl. Så tungt var det at han måtte slepe bagen etter seg på fortauet opp mot hotellet.

Det ble en god avslutning. Hasse Alser og Kjell Johansson reddet VM for svenskene ved å vinne double. Men størst sensasjon vakte nordkoreanerne som holdt på å slå Japan i herrefinalen – om det ikke hadde vært for en liten japaner ved navn Kagimoto som plutselig bestemte seg for å storspille og snu kampen. Kagimoto var elev av Ogimura, som også hadde bidratt sterkt til Nord Koreas fremmarsj. Kagimoto hadde jeg for øvrig på besøk i Bergen noen år senere, mens Ogimura ble opptatt med «pingpong»diplomatiet mellom USA og Kina.

Så ble blikket rettet mot neste VM, da det gikk rykter om at kineserne kanskje ville komme tilbake og fravriste japanske Hasegawa hegemoniet, Men det skulle vise seg at man måtte vente ytterligere to år, til 1971, for å se Chuang Tse-tung og de andre tilbake. Og da var det en «blekere» Chuang (med sitt nye navn Chuang Zedong) som dukket opp.

Et «mellomspill» var Nordisk mesterskap i Helsingfors, der flyturen fra Stockholm til Helsingfors var det mest dramatiske. Været var så ille, tykk tåke, at vi fikk beskjed om at flyet måtte gå til Leningrad (dagens St. Petersburg). Men plutselig «stupte» Finnair piloten ned, han hadde sett en ørliten glippe i tåkehavet. Ned på bakken kom vi, men langs rullebanen sto det oppstilt brannbiler og ambulanser .

Jentene på laget, Berit Ommedal og Rigmor Sørensen var livredde før hjemturen – var ikke så høy i hatten selv heller. Så var det flytting til Bergen, og et nytt liv som journalist. Men som klubbkamerat av Knut ble det satsing et år til, og det ble ganske begivenhetsrikt.

I mer enn fem år hadde jeg som drammenser hatt «klippekort» på landslaget, men flyttingen var visst grunn god nok til vraking (selv om formen var bedre enn på flere år). Det fikk det til å «boble» litt. Så da det kom to forfall og jeg fikk likevel sjansen i landskampen mot Finland i Drammen, i Turnhallen der jeg hadde vunnet så mange kamper, dro jeg over fjellet full av adrenalin.

Revansjen, da Tapio Penttilaa (t.v.) endelig ble slått. Foto Reidar Halden, Drammens Tidende

Finnene stilte med sitt beste lag, et lag vi pleide å tape 5-0 eller 5-1 for. I spissen kom den mangeårige mesteren Tapio Penttilaa, min venn fra juniorleirene, men også min «nemesis», en jeg aldri slo.

Den kvelden i Drammen hadde jeg ingenting å tape (tror til og med laglederen merket seg det). Jeg langet i vei med server og loop og traff på det meste. Til slutt fikk jeg min revansje på Tapio. Og da smertet det ikke like mye at vi tapte 1-5 (tenk om Knut ikke hadde meldt forfall og vunnet en kamp eller to ...)

Klar til kamp, Finland og Norge oppstilt til landskampen i Drammen høsten 1968. Johann Justad (t.h.) ønsker velkommen. Steinar Bruvik var lagleder for spillerne Tommy Schierning, Knut Erik Danielsen og Tore Sehl.

Min bordtennistid sluttet egentlig i Hamburg på vei hjem fra VM i München 1969. I løpet av det mesterskapet oppnådde jeg poeng nok til forbundets gullmerke (og det hadde vært et mål de siste sesongene). I München var en ny generasjon på gang, Gunnar Greve og Tommy Schierning, hadde overtatt posisjonene etter Steinar Bruvik og Tore Bergersen som begge hadde lagt opp (Steinar var for øvrig blitt lagleder). Og ikke mye senere var Roy Heggelund og Pål Guttormsen på vei inn i landslaget.

Derfor var det på «mellomlanding» i Hamburg, en passelig anledning til å si «ha det» til landslagstiden – MIN bordtennistid.

PS - treneren

På 50- og 60 tallet var «klubbtrener» et ukjent ord ... Selvlært er det mest dekkende uttrykket for oss som startet karrieren på den tiden. Eneste impuls fikk man ved å SE på de eldre spillerne, de som «gikk foran i løypa». Bortsett fra en og annen omreisende, internasjonal storhet som kom vår vei. Som Alex Ehrlich tidlig i 50-årene – og den nordiske mesteren Bengt Grive i 1958.

Grives hovedansvar for å komme til Norge var nok å selge racketer. Likevel – ved å sitte ved ribbeveggen å se Grives treningsøkt lærte man noe om bordtennissportens hemmeligheter. Noe helt annet var det å møte den første treneren som lærte meg noe nytt – den svenske landslagstreneren Lasse Holmø. Men selv om Holmø og loopen ble karriere-definerende for undertegnede, er det likevel Ichiro Ogimura som inspirerte meg aller mest som spiller og «trener». I Drammen var det ingen trener, så det ble til at jeg brukte mer tid på å trene de som kom etter meg enn på egen trening. NM-titlene til Øyvind Nystøl og Hilde Spangberg (nå Almeida) i de yngre klassene (begge junioklassene i 1967), var «lønn» god nok. Men det var først med juniorlandslaget i 1969 og 1970 og med Fjell-juniorene fra 1980 jeg fikk sjansen til å «teste» noen av Ogimuras treningsøvelser (de enkleste ...).

Juniorlandslaget med Roy Heggelund, Harald Nilsen, Svein Nessøy og Otto Hatlebakk er blant de beste juniorlagene Norge har sendt til junior-EM. Etersom alle fire kom fra Bergen var det mulig med fellestreninger hele sommeren, i 1969 i Fjellhallen (tidligere Heroshallen) og i 1970 i Haukelandshallen som åpnet stengte dører kun for oss. Vi «søkte» Norges Bordtennisforbund om å få dekket utgifter til baller for å trene med før EM, men fikk svar «Vi dekker ikke utgifter til lokale treninger». Finn Schönberg tok regningen.

Juniorlandslaget i 1969 utenfor Fjellhallen før tur til junior-EM i Obertraun, Østerrike: Gunnar Wedøe (den gang treningspartner), Roy Heggelund, Harald Nilsen, Otto Hatlebakk og Svein Kløvig, (BA)

En uke før mesterskapet dro vi til treningsleir i Middlesbrough og hjemstedet til Alan Ransome (gammel kjenning fra bykamper mellom Newcastle og Bergen). Slik var vi godt forberedt til et EM (eller European Youth Meeting som det offisielt heter), der Norge var svært nær å slå ut England i kampen om kvartfinaleplass.

Noen så EM som en suksess, Jan Monsen i Sandviken spurte om jeg ville bli spillende trener. Så et par år trente jeg «generasjonen» etter Roy og Harald. Siste kapittel av min trenertid var i Fjell på første del av 80 tallet. På tre sesonger ble det en del NM-titler i de yngste klassene med Anne Heidi Skutle, Terje Hansen og Lasse Ingebrigtsen i spissen.

Trenerbesøk i Drammen, tsjekkiske Miroslav Prazak instruerer.

Grov kjeft har jeg kun fått av en eneste trener, tsjekkeren Miroslav Prazak som høsten 1967 var en uke i Drammen. Under VM i Stockholm var jeg blitt imponert av den tyske defensivmesteren Eberhardt Schöler som holdt på å bli verdensmester. Hans defensive forhand var ganske spesiell. Han tok et skritt frem og satte høyrefoten fremfor seg. Det prøvde jeg å etterligne. Prazak oppdaget det og skrek ut; - Slutt med det tullet, med en gang!

Etterpå forklarte han meg rolig at som beste spiller i klubben måtte jeg gå foran med et godt eksempel, ikke vise de unge spillerne slike unoter ... Også jugoslaven Tibor Harangozo er blant trenerne jeg har møtt (og intervjuet), han som har gitt navn til Tibhar, storprodusent av bordtennisutstyr.

Broren Willem var mangeårig jugoslavisk landslagskaptein for Markovic, Korpa, Vecko og Sürbeck, men også Tibor hadde trener bakgrunn, blant annet fra Vest Tyskland. I Drammen var han mest som forretningsmann. Ved et senere besøk, i Bergen, fikk jeg også se ham som trener da han tok seg av Gunnar Greve, Kjell Otto Eide og de andre ungdommene.

Men, ingen senere trenerbekjentskaper har kunnet overskygge Ichiro Ogimura som er den viktigste inspirasjonskilden i min bordtennis tid.

Kagimoto, japansk verdensmester (i lag) på Torgalmenningen i Bergen.